

Е. В. Рудько, преп.
Институт филологии КНУ имени Тараса Шевченко, Киев

**Методология изучения национальной идентичности
в украинской литературе второй половины XIX века**

Статья посвящена методологии изучения национальной идентичности в украинской литературе второй половины XIX века. Рассмотрено понятие национальной идентичности с точки зрения как литературоведов того времени, так и современных учёных. Изучены разные подходы к решению проблемы отражения национальной идентичности в литературе и задач писателя на основе трудов Ивана Нечуй-Левицкого, Михаила Драгоманова, Ивана Билыка, Ивана Франко, Сергея Ефремова. Исследованы работы современных учёных и определены новейшие методы изучения данной проблемы.

Ключевые слова: украинская литература второй половины XIX века, национальная идентичность, мировоззрение народа, роль писателя, метод.

O. Rudko, lecturer
Institute of Philology of Taras Shevchenko National University of Kyiv

**Methods of Research of National Identity Representation
in the Ukrainian Literature of the Second Half of the XIX Century**

The article is devoted to the methods of research of national identity representation in the second half of the XIX century Ukrainian literature. The notion of national identity is studied from various points of view, both of literary critics of the time in question and of contemporary scientists. Different approaches to the problem of national identity depicting and the role of writer, based on the works of the most prominent literary critics of the second half of the XIX century, are demonstrated. The works of contemporary scientists are studied in order to determine the newest methods of research of the problem.

Key words: Ukrainian literature of the second half of the XIX century, national identity, national worldview, the role of writer, method.

УДК811.112.2'42

А. А. Саволоцька, магістрант
Институт філології КНУ імені Шевченка, Київ

**РОЛЬ ЖУРНАЛУ "ВСЕСВІТ" У РОЗВИТКУ
ПЕРЕКЛАДАЦЬКОГО ПРОЦЕСУ 1960-Х РОКІВ**

У статті висвітлюється роль українського літературно-мистецького часопису "Всесвіт" у період 1960-х. Особлива увага акцентується на творчому доробку перекладачів-шістдесятників, які співпрацювали з журна-

лом, здійснюючи переклади з англійської на українську мову. Автор об'єктивно оцінює передумови появи яскравої перекладацької індивідуальності українських перекладачів.

Ключові слова: журнал "Всесвіт", шістдесятництво, перекладацька спадщина, поетичний переклад.

Тема національної пам'яті, у тому числі культурної все частіше стає об'єктом лінгвістичних досліджень. Незважаючи на те, що період шістдесятництва по праву можна вважати одним із найпродуктивніших для національної літератури та перекладу, він залишається недостатньо вивченим з позицій історії українського перекладу. Дослідження перекладацького доробку перекладачів-шістдесятників, часом несправедливо забутого, зумовлює собою як **новизну**, так і **актуальність** обраної теми. Вперше розглядається та об'єктивно оцінюється масштабність перекладацької діяльності найбільшого в Україні видання іноземної літератури.

Мета роботи полягає у висвітленні ролі літературно-мистецького часопису як єдиного культурного медіатора між перекладацькою елітою та українським широким загалом 1960-х. **Об'єктом** дослідження є видані матеріали журналу "Всесвіт". **Предметом** – творчий доробок перекладачів, які працювали з англійською мовою, опублікованого у журналі у період 1960-х.

Гостра потреба у вільному розвитку національної культури, зміцнення літературно-культурних зв'язків українців з колегами-емігрантами, врешті становлення певної перекладацької традиції в Україні співпало по часу з періодом так званої "хрущовської відлиги". Саме у цей час відновлений після війни літературно-мистецький журнал "Всесвіт" знаходить у собі нову творчу енергію для створення дійсно якісно перекладеного продукту. У квітні 1958 р. був підібраний новий склад редакції (в основному за рахунок молодих перекладачів – випускників Київського національного університету імені Тараса Шевченка), а в липні відродився оновлений Всесвіт із тиражем 7200 примірників [7, 261].

Вже після появи перших номерів, редакція журналу отримує схвальні відгуки про роботу перекладачів, зокрема Микола Платонович Бажан зауважує, що із появою даного видання, діяльність перекладачів в Україні значно активізується і стає більш продуктивною. Унікальність вищезгаданого видання полягає

у тому, що редколегія наділила перекладачів свободою вибору творів тих зарубіжних письменників, які ще не були перекладені. Для того, аби простежити масштабність роботи перекладачів у цей період, ми ретельно вивчили архів номерів редакції та матеріали бібліографічного покажчика, люб'язно передані нам Олегом Івановичем Микитенком ще в 2010 році. За словами самого Олега Івановича, період з 1959 по 1964 є дуже умовним, адже після 1964 року, незважаючи на певні політичні настанови та цензуру, не було жодного відкритого тиску на редколегію журналу; тому активність перекладачів не послабилася і у наступні два десятиліття, не зважаючи на неабиякі фінансові труднощі журналу. Прикметно, що тогочасні перекладачі здійснювали переклади твори з понад 60-ти мов світу.

Цей період роботи перекладачів вражає своєю різноманітністю: до кола маститих перекладачів, що співпрацюють із редакцією журналу приєднуються молоді, проте напрочуд талановиті філологи. О.І. Микитенко пригадує, що "зі старших колег був М. Упеник – заступник головного редактора, М. Лукаш – завідувач відділом поезії, Д. Затонський – завідувач відділом критики, Мар Пінчевський – літературний редактор... А потім уже почали приходити туди такі молоді перекладачі, як Олександр Терех, Володимир Митрофанов, Микола Дмитренко, Ірина Шмарук (Галинська), Іван Лещенко, трохи пізніше Іван Білик та ін. Потроху комплектувалась бригада "Всесвіту". Ми почали друкувати художню літературу всіх країн, але була політична настанова, яку ми не могли обходити" [8].

У 1959 році колекція виданих перекладів часопису поповнюється роботами видатних майстрів поетичного слова Василя Олександровича Мисика та Миколи Олексійовича Лукаша. Журналу неабияк пощастило опублікувати нечисленні переклади поезії Роберта Бернса, не дивлячись на те, що у 1958 році Держлітвидав УРСР уже видав спільну їх збірку перекладів поезії Р. Бернса [1]. Той факт, що перший номер журналу 1959 року помістив переклади саме Бернса не є випадковістю, навіть М. Ільницький зазначає, що "точки постійного притягання В. Мисика – Дж. Кітс, Р. Бернс, Омар Хайям, Гафіз, Рудакі" [2, 409].

Парадоксально, але у цей період майстер взірцевого перекладу М. Лукаш (з англійської мови) публікує лише Бернса. У лис-

топаді 1961 р. М. Лукаш друкує переклад поеми Юліана Тувіма "Бал в опері" – ядучу сатиру на передвоєнну Польщу. Поліфонічне звучання поеми, лексичне багатство, словесне інструментування, у якому вільно й невимушено звучали соковитою українською мовою партії різноманітних персонажів, – переклад поеми не мав аналогів в українській перекладній скарбниці. У 1962 році М. Лукаш знову приголомшує і редакцію, і всю читацьку громадськість несподіваним перекладом з іспанської п'єси Лопе де Веги "Овеча криниця", надрукованої у вересневому номері і незабаром виданої в Держлітвидаві разом з іншою п'єсою цього автора "Собака на сні". Після цього у всесвітнянських публікаціях М. Лукаша настає дуже дивна чотирирічна пауза [9].

У 1959 році Олександр Терех переклав оповідання Кінгслі Еміс "Цікаві речі", а вже через 3 роки, у 1962 році світ побачив його переклад деяких оповідань фантастичної збірки Рея Бредбері "Марсіанські хроніки", які окрім журналу "Всесвіт" були опубліковані видавництвом "Дніпро" у 1988 році та перевидані у Тернополі в 2011 році, що лише засвідчує неабиякий інтерес українського читача до перекладу даного твору. У 1964 році у "Всесвіті" було опубліковано цілий ряд оповідань Джона Стейнбека, серед яких можемо назвати "Біла куріпка", "Втеча", "Династія Уайтсайдів", "Дім Пета Гамберта", "Свята діва Кеті", "Хризантем", "Сестри Лопес" над чиїми перекладами працювали Мар Пінчевський, Олександр Терех, Катерина Короткова, Севір Нікіташенко та Ірина Лимарук. Олександр Іванович протягом довгих років співпрацював із журналом: "у період з 1973 по 1979 роки він займав посаду завідуючого-редактора відділу Літератури Заходу (Європа і США), а з 1980 по 2000 роки – старшого редактора" [6, 673]. За досягнення в галузі художнього перекладу, зокрема за переклади творів О. Генрі, Р. Бредбері, Д. Стейнбека, Д. Джойса, Д. Ф. Купера, Д. Голсуорсі, Д. Селінджера, Д. Джекобса, Р. Л. Стівенсона та ін. в 2005 році був нагороджений літературною премією імені Максима Рильського.

У 1959 році друком виходять переклад комедії Джона Бойнтонна Прістлі "Скандальна історія містера Кетгла і місіс Мун", здійсненого Юрієм Лідським та Леонідом Темісом; роман Арчібальда Кроніна "Могила хрестоносця" у перекладі Володимира

Бакуліна та Віктора Іонкіна; оповідання Джона Белла Клейтона "Біле ікло", "Випадок на Чемпен Свич", "Щаслива історія, коли розповісти її з кінця" у перекладі Інни Нечаєвої, Ліни Адамської та Олекси Гедзь. Цього ж року талановита перекладачка Ліна Адамська переклала новелу Ірвіна Шоу "Основні течії в американській думці". Саме із журналу "Всесвіт" свою перекладацьку кар'єру починали ще невідомі тоді Микола Дмитренко та Микола Угляренко, які вдало дебютували із перекладом роману Берта Коула "Вулкан Субі". Микола Дмитренко у співпраці з Володимиром Коробко та Іваном Лещенко засвідчили свій талант перекладом роману Морлі Келеген "Щастя знайдеш на небі" (1962).

Ірина Шмарук цього ж року здійснила переклад оповідання "Куди не досягають хвилі добробуту" канадського письменника та журналіста Дайсона Картера, а вже 1960 року на світ з'являються переклади (за участі Елли Фурманської) оповідань Вільяма Фолкнера "Пенсільванський вокзал", "Два солдати", "Не загинуть!", "Велетні", "І все буде чудово".

Важливою подією для української Шекспіріани та вітчизняного перекладу загалом стали переклади сонетів виконані Дмитром Паламарчуком, які перекладалися і публікувалися поступово: в 1959, 1961 та 1964 (у співпраці зі Святославом Караванським). Дмитро Хомич – автор перекладу повного сонетарію Шекспіра, публікував у журналі переклади віршів Джорджа Гордона Байрона (1961 рік), Полін Джейсон (1962 рік), Роберта Сервіса (1962 рік), Джона Кітса (1961 рік, у співавторстві із Григорієм Порфіровичем). Серед них "Осінь", "Повік не вмере поезія землі", "Канада – країна, збута богом", "Сенахерібова поразка", "Злодій" та інші. За найкращий художній переклад творів світової літератури Дмитро Хомич був удостоєний літературної премії імені Максима Рильського в 1990 році.

Великим перекладацьким доробком, який було опубліковано у "Всесвіті" та довготривалою і успішною співпрацею з журналом у цей час може похвалитися і "трудівник "низової філології" [5, 142]. Мар Михайлович Пінчевський (також відомий як "М. Пінчевський", "Марко Пінчевський", "Володимир Галчин", "М. Михалич", "Перекладач"). Журналіст за покликанням виконав аж 32 (!) різнопланових за жанром і формою переклади,

причому виключно з англійської мови. Незалежність у виборі робочого матеріалу пояснювалася посадою М. Пінчевського: з 1958 по 1970 року займав посаду літературного редактора часопису, а згодом очолив відділ критики, що дозволило йому віднайти власний науково-критичний підхід до опису суспільно-політичних подій. Серед перекладацького доробку цього періоду слід згадати: повість Алана Маршалла "Я навчився стрибати через калюжі" (1959), оповідання Нельсона Олгрена "Пляшка молока для матері" (1961), роман Дейва Уолліса "Трамвайна зупинка біля Нілу" у перекладі І. Шмарук та М. Пінчевського (у співавторстві з Іриною Шмарук) (1961), повість Вільяма Фолкнера "Старий" (1962), п'єсу Арнольда Уескера "Смажена картопля до всього" (1963), оповідання Джона Олбрайта "Заборона" (1963) п'єсу Томаса Мієна "Смерть Бессі Сміт" (1964), оповідання Рея Бредбері "Ракета" (1964).

Не можна не оминати увагою постать авторитетного перекладача, автора самвидаву, мовознавця, журналіста, поборника українського римованого слова Святослава Йосиповича Караванського. Засуджений у 1945 році на 25 років Караванський опинився у примусовій творчій ізоляції. Поступово писати і перекладати він починає лише по смерті Сталіна у 1954 році. Будучи достроково звільненим 19 грудня 1960 року він починає активно публікувати власні переклади з англійської мови. У цей час Святослав Йосипович зосереджується на перекладацькій справі і в журналі з'являються його поетичні переклади, зокрема вірші Чарльза Маккея "Ти жив, не мавши ворогів?" (1961), Редьярда Кіплінга "Коли" (1961), Ернеста Джонса "Пісня заробітчанина" (1963), П.-Б. Шеллі "Пісня до братів-британців" (1963) та сонети Шекспіра (1964). Через свою активну громадянську позицію був безпідставно заарештований та ув'язнений до таборів суворого режиму. Врешті у 1979 р. емігрував до США, де почався новий етап в його літературній творчості. Знаходимо цікавий відгук від голови Союзу Українок Америки на переїзд родини Ніни та Святослава Караванських: "Високошановні й Дорогі Пані Ніно й Пане Святославе! Від імени Екзекутиви Союзу Українок Америки й усіх членок нашої організації вітаємо Вас щирим серцем у вільному світі. Бажаємо Вам, щоб перебування у цьому вільному світі, серед нас тут поселених вільно україн-

ців, принесло Вам щастя, дало можливість жити й працювати у таких ділянках, які відповідають Вашим замилуванням, Вашому знанню та життєвим цілям. Надіємося, що Ви будете тут почувати себе добре, справді вільними людьми у вільному світі... Просимо вважати нас своїми друзями, які готові помагати вам і піддержати у потребі. Ще раз вітаємо Вас дорогі земляки!" [4, 6]. За громадянську мужність, самовідданість у боротьбі за утвердження ідеалів свободи і демократії та з нагоди 30-ї річниці створення Української Громадської Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод Святослав Йосипович був удостоєний ордена "За мужність" I ст.

Серед імен перекладачів, які у той час почали активно відточувати свою майстерність у царині поетичного перекладу варто зазначити і Готліба Носкіна, який лише за один 1964 рік переклав і подав до редакції журналу переклади поезій Джозефа Сімона Коттера ("А ти вже що скажеш, мій брате?"), Уорінга Кюні ("Без пальм та свічада"), Маргарет Уокер, Роберта Е. Хейдена ("Промова"), Ленгстон Х'юз. Цього ж року українська перекладна скарбниця поповнилася за рахунок опублікованих у часописі перекладів гуморесок Уолкотта Гіббса "На все добре, містер Шекспір", "Чиє це життя?" та Френка Саллівена "Містер Арбатнот визначає, що таке кохання", які здійснив А. Калік.

Художнім перекладом займався у той час відомий перекладач та редактор Леонід Тихонович Солонько, відомий широкому загалу у першу чергу своїми перекладами "Книги джунглів" Ред'ярда Кіплінга та "Вінні-Пуха" Алана Мілна. Маючи досвід керівництва відділами іноземної літератури у Держлітвидаві УРСР, обирав для роботи унікальний художній матеріал. Відтак, у 1960 році у журналі з'явилися переклади поезії Лен Фокс. У 1962 році ним була перекладена комедія у листах "Любий баламут", написана американським актором журналістом Джеромом Кілті; над перекладом комедії Леонід Тихонович працював разом з Іриною Григоренко.

У 1960 році часопис друкує роман Макса Шулмена "Хлопці, наших б'ють!" у перекладі Миколи Мещеряка, переклади поезій Джо Уоллес, зокрема вірш "П'ятикутна зірка" у перекладі Петра Соколовського. Серед інших помітних перекладів даного періоду варто згадати роман Дімфни К'юсак "Літо в берліні" у перекладі Михайло Трояна (1961), п'єса Вільяма Сарояна "Люди в

печері" у перекладі Юрія Лідського та Ніни Новоселицької (1961), повість Джона Голсуорсі "Лицар" у перекладі Ю. Кремньова (1962), поезія та поема Уолта Уїтмена "Я співаю про тіло електрички" у перекладі Наталі Кашук, (1962), поезії Полін Джейсон "Сивашська скеля", "Загублений острів: Легенди" у перекладі Михайлини Коцюбинської (1962), роман Ерскіна Колдуелла "Лампа горить цілу ніч" у перекладі Володимира Митрофанова, (1962), роман Вільяма Сомерсета Моема "Радоші життя, або Сімейна таємниця" у перекладі Володимира Легкоступа (1963), оповідання Вільяма Сарояна "Любов, смерть, самопожертва і так далі" у перекладі Кіри Сухенко (1963), п'єса Беррі Стівіса "Людина, що ніколи не вмирала" у перекладі Бориса Тена та А.Островської (1963), роман Філіпа Олстона Стоуна "Тікати нікуди" у перекладі Володимира Бакуліна та Віктора Іонкіна (1963), повість Алана Сіллітоу "Самотність бігуна на далекі дистанції" у перекладі Аркадія Добровольського (1963), оповідання "У сутінках", "Акцент", "Метод Шарца-Метерклума" у перекладі Олени Лещинської (1964), комедія У.Шекспіра "Двоє синьйорів з Верони" у перекладі Ірини Стешенко (1964), поезії Роберта Фроста у перекладі Віталія Коротича (1964), оповідання Томаса Мієна "Кіноконцентрат", "Розчинити за смаком" у перекладі Олександра Гавінського (1964).

До слова вищезгаданий Віталій Коротич, який перекладав не лише з англійської, а й з фінської, угорської, польської, норвезької, німецької, монгольської, македонської, каталанської, іспанської, арабської, який займав посаду головного редактора журналу у період "перебудови", що досить негативно позначилося на роботі часопису.

Перекладачі тогочасся отримали змогу відносно безперешкодно працювати над перекладами раніше небажаного матеріалу, яким у той час вважалася література Заходу. Серед тогочасного різноманіття Західної літератури, яку журнал "Всесвіт" пропонував можна назвати " романи й повісті М. Дрюона "Скандал у Марселі", Р. Мерля "Смерть – моє ремесло", Е. Пармелен "Чорним по білому", А. Стіля "Кохати будемо завтра", Е.Колдуелла "Лампа горить цілу ніч", Б.Коула "Вулкан Субі", Ф.О. Стоуна "Тікати нікуди", В. Фолкнера "Старий", Е. Вітторіні "Сіцилійські зустрічі", Дж. Голсуорсі "Лицар", А. Кроніна "Могила хрестоно-

сця", С. Моема "Радощі життя, або Сімейна таємниця", А. Сілітоу "Самотність бігуна на далекі дистанції", Д. Уолліса "Трамвайна зупинка біля Нілу", Е.М. Ремарка "Чорний обеліск", "Ніч в Лісабоні" та ін." [6, 640].

Л.В. Коломієць влучно зауважує, що перекладна література становить собою невід'ємну ланку національного літературного процесу [3, 10]. Зважаючи на це, ми вважаємо, що період "Хрущовської відлиги" доволі позитивно вплинув на перекладацьке середовище в Україні, яке сприяло успішній діяльності перекладачів. Однією з головних передумов появи, а згодом утвердження яскравої перекладацької індивідуальності українських перекладачів було відновлення та активна діяльність редакції журналу "Всесвіт", редактори якого були переконані у необхідності культури першоджерела та перекладу. Це правило накладало умовну заборону на використання перекладу-посередника або підрядника, що позитивно позначилося на самобутньому поетичному таланті перекладачів. Тут мова йде скоріше про високомистецькі виміри естетичних поглядів та культури перекладацької еліти 1960-х років, які відмінно вписувалися у всесвітівську культову систему суспільної значимості перекладу, аніж про особистісні моральні погляди редакції журналу на роботу над непрямим перекладом.

Художньо-перекладацька спадщина журналу періоду 1960-х вражає своєю новаторською різнобарвністю та художньо-мистецькою цінністю.

Тодішній "Всесвіт" виступав в Україні у ролі актуального посередника між читачем та зовнішнім світом, своєрідним медіатором між українським суспільством та емігрантами, які уважно стежили за кожним новим випуском часопису. Окрім медіаторської ролі, яку приміряв на себе літературно-мистецький часопис, зосереджений на ознайомленні читачів із щойно опублікованими перекладами як маститих метрів перекладацької справи, так і з дебютними пробами молодих перекладачів, всесвітівці були ретельними літературними цензорами і захисниками українського слова. Винятковою видається відносна свобода вибору перекладацького матеріалу. Чи не вперше у Радянському союзі, по суті в ідеологічно законсервованій дійсності, читачі отримали змогу ознайомитися із літературою Заходу, яку радянська

влада вважала небезпечною для масового читача. Повсякчас радянський офіціоз маркував західну літературу незрозумілою, непотрібною, далекою – своєрідний міф про відчуженість між СРСР та країнами Заходу. Саме часопис "Всесвіт" допоміг перекладачам знівелювати непереборне бажання радянської репресивної машини нав'язати читачам безглузду ідею про спотворення дійсності у західній літературі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бернс Р. Вибране / Р. Бернс // [пер. з англ. М Лукаша і В. Мисика; вступ. ст. В. Мисика]. – К. : Держлітвидав УРСР. – 1958. – 255 с.
2. Ільницький М. На перехрестях віку: у трьох кн. / М. Ільницький. – К. : Вид. Дім "Києво-Могилянська академія". – 2008. – Т. 1. – 838 с.
3. Коломієць Л.В. Український художній переклад та перекладачі 192–30-х років: матеріали до курсу "Історія перекладу" : навчальний посібник / Л.В. Коломієць. – К. : Видавничо-поліграфічний центр "Київський університет", 2013. – 559 с.
4. Наше життя / Our life. – U.S.A. : Computoprint Corporation. – 1980. – Vol. XXXVII. – No. 1. – 38 p.
5. Новикова М. Тепло живого слова / М. Новикова, Н. Хмельницька // Всесвіт. – 1985. – № 12. – С. 140–144.
6. О. І. Микитенко, Г.І. Гамалій / "Всесвіт" у ХХ сторіччі: бібліогр. покажчик змісту українського журналу іноземної літератури за 1925 – 200 pp. // Укладачі О. І. Микитенко, Г.І. Гамалій. – К. : Вид. дім "Всесвіт", 2004. – 712 с.
7. Саволоцька А. "Роль журналу Всесвіт у розвитку сучасного перекладознавства" / А.Саволоцька // Мовні і концептуальні картини світу: бібліотека Інституту філології. – Вип. 39.: ВПЦ "Київський університет", 2012. – С. 258–263.
8. Микитенко О. Сторінками історії "Всесвіту": із виступу головного редактора часопису іноземної літератури "Всесвіту" у ЛНУ ім. Івана Франка / О. Микитенко // Вісник ЛНУ ім. Івана Франка. – Л. : Вип. 17.: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2010. – Режим доступу: http://lingua.lnu.edu.ua/Visnyk/visnyk/Visnyk_17/articles/22mykytenko.pdf
9. Сайт українського журналу іноземної літератури "Всесвіт". – Режим доступу:http://www.vsesvitjournal.com/index.php?option=com_content&task=view&id=22&Itemid=41

Стаття надійшла до редакції 24.04.15

А. А. Саволоцкая, магістрант
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

Роль журналу "Всесвіт" в розвитку переводческого процесса 1960-х годов

В статтє освещается роль украинского литературно-художественного журнала "Всесвіт" в 1960-е. Особенное внимание уделяется творческому

наследию переводчиков-шестидесятников, которые сотрудничали с изданием, осуществляя переводы с английского на украинский язык. Автор объективно оценивает предпосылки появления яркой переводческой индивидуальности украинских переводчиков.

Ключевые слова: журнал Всесвіт, шестидесятництво, переводческое наследие, поэтический перевод.

A. Savolotska, master student
Institute of Philology, Taras Shevchenko University of Kyiv

The role of magazine "Vsesvit" in the course of development of translational process during 1960's

The article highlights the role of Ukrainian Journal of Literature and Art "Vsesvit" during 1960's. Article shows a translational heritage of translators of sixties who collaborated with magazine, doing translations from English into Ukrainian. In an unbiased manner author appraises reasons of vivid translational individuality emersion of Ukrainian translators.

Key words: magazine "Vsesvit", "the Sixties" in Ukraine, translational heritage, poetic translation

УДК821.162.1. О.Гроза

Ю. В. Савчук, студ.
Інститут філології КНУ імені Тараса Шевченка, Київ

ТИПОЛОГІЯ РОМАНТИЧНИХ ГЕРОЇВ У ПОЕТИЧНІЙ ТВОРЧОСТІ ОЛЕКСАНДРА ГРОЗИ

У статті проведено глибокий аналіз та детально класифікація романтичних героїв, представлених у поетичній творчості Олександра Грози.

Ключові слова: типологія, романтичний герой, романтизм, козак, лірник, лицар, шляхтич, жіночі образи.

За основу класифікації романтичних героїв у поетичній творчості Олександра Грози ми обрали дослідження Болеслава Хадачека, вміщене в праці "Historia literatury kresowej". У ній вчений говорить про те, що представники літератури пограниччя створювали різноманітних романтичних героїв, які різнилися як за соціальною, так і культурною чи національною приналежністю. Цю типологію героїв можна також застосувати й до поетичної творчості О. Грози.